Ч. 206. Четвер 30 (17) вересня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї — Криза на Угорщині. — Російский банк для славяньского промислу. — Ішпанці в Марокку.

Звістні переговори межи Німцями а Чехами в справі рушеня ческого сойму і зробленя его роботящим, в слід за чим може би поправили ся і відносини в раді державній, довели хиба лиш до того, що ческий сойм можна було скликати в тій надії, що преці може відносини якось поправлять ся Тимчасом показує ся, що довести Чехів і Німців до згоди не така легка річ, як то комусь здає ся В послідній хвили старав ся ще й кн. Лобкович посередничити між Чехами й Німцями, але й то посередництво не довело до нічого. Німці кажуть — і докоряють тим Чехам, що они, Чехи хотіли би, щоби Німці безусловно і безвзглядно перестали робити опозицию, взглядно обструкцию підчас теперішної сесиї соймової, але о якихсь дальших переговорах в справі помиреня і не думають; они кажуть, що теперішний сойм не на то скликаний, щоби мирити ся, лиш нато, щоби працювати і длятого жадають они, щоби сойм на найблизше засідане вповні уконституовав ся, чому знов Німці рішучо противлять ся. Стануло отже на тім, що готово прийти до закритя теперішної сесиї ческого сойму. З Праги наспіла нині навіть така вість: В тутешних кругах політичних думають, що правительство тепер, переконавши ся о неможливости доведеня до того, щоби відбувала ся сесия ческого сойму, задумує покликати предсідателів клюбів до приготовленя сесиї ради державної. Реченець скликаня палати послів був би імовірно назначений на 19 або 20 жовтня.

Не менше невідрадно представляє ся ситуация і на Угорщині, де, як звістно, вибухла криза кабінетова. Підчас вчерашного засіданя палати послів, на котрім президент кабінету подав до відомости, що вручив монарсі димісию кабінету, промавляв між иншими ще й Румун. пос. Міхалі. Він сказав, що національні партиї приймають з вдоволенем до відомости димісию кабінету. Одинокою можливою дорогою залагодженя кризи єсть заведене загального права голосованя.

Президент міністрів др. Векерле в довшій бесіді відпирав закиди, мов би то правительство не хотіло було переводити реформи виборчої; він вказав на трудности, які виходять для тої справи з політичного і парляментарного положеня. В справі тій не можна добачувати злої волі правительства. Бесідник виступив против того, щоби до внутрішних відносин угорских мішали ся впливи австрийских партий (розуміє ся тут Люеґерівску партию християньских социялів), котрі мають на ціли зломити геґемонію мадярску, до чого Мадяри не можуть допустити. Президент кабінету предкладаючи Цісареви плян залагодженя кризи, підніс також і ту чутку, та вказав на то, що удержане геґемонії Мадярів мусить бути основою мадярской політики. Обговорюючи справу угорского банку, сказав Векерле, що єсть що правда за економічною независимостию Угорщини, але за удержанем спільности банкової зі взглядів економічних. В своїм пляні предложенім Монарсі, зазначив однак бесідник конечність виплати готівкою. Заявив наконець, що в своїй проґрамі підніс також конечність переведеня відповідної реформи виборчої, як також реформ народних на поли войсковім. По короткій дискусиї ухвалено відрочити наради парляменту до 5 жовтня.

З Будапешту доносять: Посли з партиї независимости зібрали ся вчера вечером на засідане. Юшт заявив знову як і инші посли з ґрупи банкової, що під ніяким услівєм не відступлять від жаданя самостійного банку. Обговорювано маючу наступити авдиєнцию Кошута. Реченець авдиєнциї ще неозначений,

8)

Дитина.

З німецкого — А. Г. Ґрефе.

(Дальше).

В годину опісля настав був спокій. Малий спав в постели Едити звичайно як утомлена дитина. Троє старших сиділо в сусідній комнаті, а пані Фельдманова розповідала про свою стрічу з Американцями.

— Так то, так — говорила она — той страх, якого ми в послідних днях наїли ся! Бо що то була нечиста справа, то чей виділо ся ясно. Той слуга, що заніс мені дитину до дому, сказав, що за два дні а може й ще скорше забере єї назад або дасть нам знати. Але він не приходив, анї не давав знати. Коли ми прийшли до готелю, довідали ся, що тоті паньство поїхали. Отже нам ціла справа видавала ся підозріною і ми таки найрадше були би о тім дали знати на поліцию. А ми честні люди і не мали ще ніколи ніякого діла з поліциєю. Отже ми постановили ще підождати. Аж ось нині прийшла отся панна і сказала, що малий до вас належить. Може бути; але ми взяли дитину від Американців і они за то заплатили. Мій чоловік, котрий малого особливо любить, казав, щоби я не відступала від дитини і лишила ся при ній, доки аж все не полагодить ся.

Радник судовий потакнув на то головою.

— Маєте зовсім рацию, люба жінко. Закличу зараз кельнера, нехай нам дасть ще одну комнату; єсть і тут досить порожних. А ти, Едито, відступиш нині свою комнату пани Фельдмановій і дитині. Нині будеш тут спати. Завтра поїдемо і залагодимо справу з тим чоловіком; він чей ще буде жити.

Едита пристала на то; она була страшенно змучена і хотіла спочити.

6.

На другий день Кей вже уложив був собі свій плян. Хто его тепер видів, як він пестив дитину, як енерґічно ходив по комнаті, був би навіть не пізнав, що то той сам давнійше згорблений сивий старик. Ще вечером написав лист до свого приятеля, професора Альмерса і раненько вислав его до него. Якраз коли Едита убрала ся, прийшов і професор. Він був рад з того, що все так добре пішло і устиснув щиро приятелеви руку.

— Ґратулюю тобі! — казав він — не лиш до живого внучка — бо чей ви вже в сій справі не помиляєте ся —

— Не помиляю ся — перебив ему Кей. — То Оленина дитина! Подібнісенький до неї. Нема вже ніякого сумніву, що то тота сама дитина, що то мій внучок.

— Отже внучок єсть! Але й до такої доньки мушу тобі пожелати, мій друже! Тажь їй лиш би служити при поліциї. В ночи і в дощ та бурю іде як той мисливий за своєю дичиною і не боїть ся нічого!

— О, чому ні — відозвала ся на то Едита, усьміхаючись. — Я таки добре бояла ся, але я мусіла. Слава Богу, тепер все минуло ся. Треба ще лиш поговорити з тим чоловіком, котрий може вже й вмирає.

— Я би за ним і не жалував — відозвав ся Кей. — Він же допустив ся нечуваного обманьства. Мушу тепер виробити дитині всі права. Але тепер головна річ в тім, як би поговорити з тим недужим? Не знаю, чи мене допустять до него.

— Я знаю ся з лікарем санаториї і єї властителем — сказав на то професор Альмерс. — Коли хочете, то поїду з вами і вироблю вам вступ до санаториї.

— Добре — сказав Кей — але насамперед поїдемо ще до Мариї Дитрихової. Так буде ліпше. Она мусить знати найважнійші річи і не треба буде аж тяжко недужого о то розпитувати.

Коли станули перед домом, де мешкала Мария Дитрихова, лишив ся професор Альмерс на возї а Едита з батьком пішли, нібы то оглядати помешкане як перед тим. Коли задзвонили, вийшла Мария Дитрихова і отворила їм осторожно.

— Помешкане ще не опорожнене — сказала она борзо, очевидно перепуджена.

Була би таки зараз і замкнула, але старий радник всунув ся чим скорше до сіний межи двері і не дав їй замкнути. Через хвильку аж не знала зі страху що робити, а відтак кинула ся і хотіла попри старого панка вибічи, але він в тій хвили примкнув двері. Дитри-

має она однак наступити вже в найблизшіи часі. З другої же сторони доносять, що авдиенция Кошута має завтра, в четвер наступити і Кошут має заявити монарсі, що готов підняти ся утвореня кабінету, скоро би всі теки мали позістати в руках членів партиї независимости.

З Петербурга доносять: Міністрови скарбу предложено проєкт утвореня в Петербурзі российско-славяньского банку. Задачею того банку має бути випиране німецкого кредиту, німецких капіталів і німецкого промислу із славяньских країв і розвій промислової діяльности славяньских народів. Основний капітал має виносити 5 міліонів рублів. Яка то має бути діяльність промислова у тих народів славяньских, для котрих сей банк має бути призначений, не треба й говорити. Істория з недавної минувшости Болгариї може о тім найліпше поучити. Та й ми в Галичиниї могли би щось о тім сказати, бо й тут у вісімдесяти роках минувшого столїтя вплинуло 1,300.000 рублів „на промислову діяльність“.

Як доносить берлиньский „Local-Anzeiger“, війна Іспанців з Кабілями в Марокку готова небавком скінчити ся. З Мадриду доносять до згаданої ґазети, що скоро лиш іспаньскі войска обсадять місцевість Селюан, опір Кабілів мусить скінчати ся.

Новинки.

Львів, дня 29-го вересня 1908

— **Іменованя.** Міністерство торговлї надало контрольорови почтовому, Макс. Дидушиньскому зі Львова посаду управителя почтового в Горлицях.

— **Отворене зелїзницї Львів-Підгайцї** відбуває ся нинї. Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає в сїй справі до відомости: З днем 29 вересня с. р. передає ся до прилюдного ужитку дальший частковий шлях зелїзничий Вовків Підгайцї зі стацыями: Вовків (дотеперішна кінцева стация), Біле, Дунаїв, Буще, Бережани, Потутори (стация сполучаюча шлях Тернопіль Стрий), Литвинів-Божиків, Рудники і Підгайцї. Повисші стациї отворено для загального руху а стацию Гановичі лиш для руху особового і пакункового.

З днем отвореня сего дальшого шляху зносить ся дотеперішний розклад їзди на шляху Львів Вовків а натомість заводить ся новий розклад їзди для цїлої зелїзницї Львів Підгайцї заміщений в дотичних оголошенях. Яко перші поїзди переходити будуть в дни отвореня поїзд ч. 5411, відходячий зі Львова о год. 5 мин. 58 рано, а приходячий до Підгаєць о год. 12 05 по полудни і поїзд ч 5412 виходячий з Підгаєць о год. 4·30 рано, а приходячий до Львова о год. 11 15 перед полуднем

— **Национальні школи в Чернівцях.** Справу народних шкіл в Чернівцях полагоджено остаточно в той спосіб, що всї народи згодились на розвязку, вдоволяючу всїх. В суботу дня 18 с. м. відбула ся в тій справі перед засїданєм міскої ради спільна приватна нарада руских, німецких, жидівских, волоских і польских радних міста, на якій головно завдяки жидівским делеґатам, згодились всї на таку розвязку сеї справи: Признає ся Німцям рацию що до жаданя, щоби розвязано німецкі відділи в тих народних школах черновецких, при яких введено сї відділи в 1897 р Зате признає ся, що введені в сїм році национальні школи з руською і німецкою викладовою мовою при улици Двірцевій і Руській і з польскою та німецкою викладовою мовою при ул. Палати кравої і Семигородскій не можуть вдоволити Русинів і Поляків, коли вволить ся волю Німців що до названих в горі ненїмецких відділів. Тому Русини мають дістати ще одну свою школу на передмістю Монастириска а Поляки ще одну школу при Двірцевій улици. Таке внесенє зголосив відтак др. Кайндль на засїданю міскої ради і се внесенє одноголосно принято. Др. Квятковскі поставив від себе крім сего ще таке внесенє: „З огляду на велике число руских, польских і волоских дітий в школї на Калїчанцї, яким важко ходити з Калїчанки до далеких відси национальних шкіл, рада міста постановляє утворити при школї в Калїчанцї експоновані кляси для руских, волоских і польских дітий. Міский шкільний інспектор Кайндль згодив ся на се і се внесенє також одноголосно принято. Так само принято вкінци резолюцию дра Кайндля, в якій взиває ся міску шкільну раду, щоби она уможливила говорячим по німецки школярам черновецким вивчатись докладно руской і волоской мови в міских народних школах черновецких. Так отже і сю справу щасливо полагоджено. Рада шкільна кравва в обсягу власного дїланя поручила вже перевести в дїло сї ухвали.

— **Самоубийство.** До ставу Пелчиньского кинула ся оногди якась бідно одягнена женщина літ за 50. Коли еї витягнено з води, була вже непритомна і поміч лїкарска показала ся безуспішна. Поготівля ратункова відвезла еї до шпиталю, де она небавком померла. — На валах ґубернаторских близько стациї ратункової знайдено тамтої ночи чоловіка, котрий страшно мучив ся в болях; заким завізвано лїкаря чоловік той помер. Показало ся, що був то слуга аптичний Петро Павлишин, котрий отроїв ся карболевим квасом.— Мин. недїлї відобрав собі житє в Калуши тамошний адвокат др. Бернард Вітлїн. Причина убийства незвістна. Полишив вдовицю і 3 доньки.

— **П. Володимир Михальский,** надпрокуратор в Чернівцях іменований радником Двору і придїлений до адміністрацийного трибуналу у Відни. Про се іменованє пише черновецка „Буковина“: Знов радістна вістка! Надпрокуратора черновецкого, п. Володимира Михальского іменовано радником Двора і придїлено до адміністрацийного трибуналу у Відни. Радістна ся вістка з кождого згляду. Надпрокуратор п. Михальский належить до тих людий, якими радувала би ся кожда нация. Безоглядна чесність і незвичайне почутє обовязку та одвічальности є знаменем всего житя его, як людини, як урядника і як Українця. Таким ясним знаменем все була в нашім гуртї особа п. Михальского, з огляду на его характерність, чесність, сумлїнність, щирість. При кождій нагоді мали ми від него розумну раду і поміч, в якій було небогато слів, а зате немало правдивої, точної, щирої і доброї реальної працї. І не лиш знанє своє і моральні свої прикмети віддавав нам п. Михальский все, де треба було згуртувати до розумного і чесного дїла як найбільше голов і рук. Він спомагав нашу народну культурну роботу і материяльно. Перед кількома роками зложив він 5000 корон для нашої „Руской Бесїди“ з тим призначенєм, щоби за відсотки від сих гроший видавати розумні, популярні книжочки для народу. Свідомий Українець, патріот в найкрасшім значіню сего слова, але передовсїм гарна людина, — ось найкоротша правдива характеристика сего чоловіка. Як урядник займав п. Михальский в нашім краю незвичайно важне і незвичайно одвічальне місце надпрокуратора і здобув собі безоглядне признанє і пошану всїх наций на Буковинї, всї уважали его одним із найспосібнійших юристів в краю. Се власне уможливило нашим послам успішно осягнути в центральнім правительстві обсаду так поважного і такого важного для нашого народу місця в адміністрацийнім трибуналї.

хова лиш зблїдла як стїна і перепуджена споглядала то на Кея то на Едиту.

— Нема ради, не втечете! — сказав радник спокійним голосом. — Лиш одно може вам помочи: скажіть нам чисту правду, що знаєте про дитину, котру віддано купчиси Фельдмановій під опіку?

— Ми тут не чужі — відозвала ся й Едита до неї. — Ми найблизші своякы. Олена Дитрихова то була моя сестра.

— То ви пан Кей? — спитала нещаслива півголосом.

— Радник висшого суду Ернест Кей а се моя донька Едита.

— Скажіть нам правду! — зачала просити молода дївчина ще раз. — Ви преці самі матір! Чи не жаль вам того бідного хробачка?

Женщина тота стала знов так само, як то Едита вже вчера добачила, розглядати ся блудними очима довкола. Наконець відозвала ся: Моя дитина! Ви говорили про мою дитину! — і закрила собі лице руками, зачала плакати а відтак з плачем говорила: Не смію нічого казати, менї не вільно! Я мусїла приречи!

Кей приступив тодї до неї і сказав рішучо: Ми вже знаємо, що ви не головна виновниця. Коли же не хочете нам тут нічого сказати, то мушу вас просити, щоби ви поїхали з нами і з моїм приятелем до санаториї в Ляйпцу.

Дитрихова аж кинула ся. — Чи помер — відозвала ся она — Чи признає ся?

— Нї — відповів Кей. — Так ще не єсть. Але видите, що ми більше знаємо, як вам здає ся. Отже не робіть богато короводів, лиш ходіть з нами.

— Та менї все одно -- сказала Мария Дитрихова і почала дрожачими руками убирати ся. Та була дуже зворушена, що аж Едита мусїла взяти еї попід руку і вивести та всадити до воза.

Ставувши перед санаториєю, спитає Кей дверника, чи єсть там який пан Отто Дитрих.

— Нї, такого недужого у нас нема — відповів дверник.

— То може він як инакше называє ся? — сказав Кей і подивив ся на Едиту, котра лиш здвигнула плечима.

— Той пан має бути тяжко недужий, — вмішав ся тут професор Альмерс, — а з ним єсть якась молода хороша дама.

— А так, той пан єсть у нас від кількох днів. В сїм часї то одинокий у нас тяжко недужий. Але він называє ся Кун. Він так тяжко недужий, що можна кождої хвилї сподївати ся смерти.

— Заждіть хвилинку! — відозвав ся професор. — Я піду до лїкаря. Не будемо умираючому докучати; але чей він може буде ще міг щось сказати.

За кілька хвиль вернув Альмерс з лїкарем заведеня а той завів їх до малого сальонику, що прилягав до комнати недужого. Небавком вийшла з комнати Фелїция а отвираючи двері побачила лиш Марію Дитрихову та й зараз кинула ся до неї.

— Богу дякувати! — відозвала ся она. — Богу дякувати, що ти прийшла, Маріє. Єсть бодай хтось коло мене. Чи ти вже знаєш? Я нинї рано писала до Фрица. Єму вже не жити, Марійко!

Але Мария і не рушила ся, — Я тут не сама, Фелїциє, не з власної волї прийшла — сказала она і кинула ся на молоду жінку та обняла еї руками.

— Ми зраджені, Фелїциє! — шепнула она до неї. — Тут єсть дїдо дитини і Едита, Оленина сестра. Они все знають!

Хороша жінка аж крикнула не своїм голосом і аж тепер добачили еї очи тих, що стояли трохи подальше.

— Хто они? Хто? — спитала она таким голосом як перепуджена дитина.

— Фелїциє! — відозвав ся голос з сусїдної комнати. — Що єсть? Що там хтось тобі зробив?

Она, як би хтось гнав за нею, побігла до комнати. — Они тут, Оттоне! — крикнула она мов без памяти зі страху. — Шукають нас — приїхали за нами! — Дальше не могла говорити, бо зайшла ся від плачу.

Але и зараз відозвав ся слабий мужеский голос: Хто хоче чогось від нас, Фелїциє? Я чоловік тяжко недужий і менї вже не довго жити, ледви ще виджу.

Кей пиняво переступив через поріг. — Пане Дитриху! — відозвав ся він — То я, радник висшого суду, Ернест Кей, дїдо малого Оттова Дитриха. Хочу розвідати у вас про дитину, котру ви примістили у панї Фельдманової.

На лици недужого проявило ся глубоке зворушенє Він мовчав хвильку, лиш віддихав сильно. Видко було по нїм, що в его голові насунув ся цїлий хаос гадок. Відтак якийсь дивний усьміх проявив ся на его устах.

— Добре — сказав він — гра скінчила ся і я програв. — Він став неспокійно сувати руками по своїм шовковім накривалї.

(Конець буде).

Адміністрацийний трибунал, оснований в Австриї 22 жовтня 1875 р., є касацийною інстанциєю для всіх відкликів від оречень адміністрацийних властий. В тім трибуналї не було ще доси ніколи ніякого члена Українця. Наші справи полагоджували там чужинці і наш нарід відчував се нераз болючо. П. В. Михальский буде в тім трибуналї найкрасшим сторожем справедливости. Ґімназияльні науки скінчив п. Михальский в Дрогобичи, а університетскі у Львові. Радником Двору при адміністрацийнім трибуналї став по 22 роках державної службп. Позаяк новоіменований радник Двору п. Михальский був довголїтним передплатником і читачем „Народ. Часоп.", то нехай зволять приняти від нас вирази щирого желаня як найкрасших успіхів на своїм новім становищи.

— **Наша хлїборобска вистава в Стрию** хоч мала бути ще в понеділок замкнена, отворена ще й нині, позаяк она в кругах посольских та й взагалї польских викликала велике зацікавлене. Польскі посли людовці звернули ся з просьбою до пос. Олесницкого з просьбою о відложене замкненя стрийскої вистави, бо они разом зі своїм презесом хотіли би звидїти виставу, отже пос. Олесницкий відніс ся в сій справі до управи вистави і замкнене очевидно відложено. В польских ґазетах „Kur. Lwow." і „Gaz. Nar." появили ся довші статиї і описи вистави, в котрих признає ся незвичайні успіхи нашої роботи на поли економічнім а самій виставі признає ся велике значінє і не щадить ся похвали для неї.

В неділю дня 26 с. м. прибули на виставу три поїзди з Русинами, один з Тернополя, другий із Станиславова а третий зі Львова. Загалом було тоді на виставі около пяти тисяч осіб, переважно селян, що з одушевленем пригладали ся своєрідним витворам та чисельно вписували ся до товариства „Просьвіта". Участники вистави в'їздили на перон з піснею на устах. Всюди гамірно і весело; під'єм духа великий. Ґімназияльна молодіж із Станиславова і Тернополя прибула під проводом своїх професорів і дир. Сабата в числї около двох соток. В суботу звиджував виставу Преосьв. еп. Хомишин в товаристві о. крилошанина Гордієвского. В понеділок о год. 7 вечером приїхав до Стрия Є. Ексц. п. міністер Дулемба, пп. Яль, Галецкий і один референт з міністерства хлїборобства і вчера звиджували виставу. Виставу оглядали також краєвий віцемаршалок Пілят і делеґати краєвого товариства господарского. Крім того були: редактор Вислоух, редактори „Swiata" (Warszaw.), кореспонденти „Zeit y" „N. fr. Presse", „Narodow-oї Gazet и" і богато фотоґрафів. Також оглядав виставу кн. Сапіга і директор Lig-и Pomocy przemysłowej Ольшевский, які дуже подрібні робили записки та збирали точні інформациї. До дня 26 с. м. оглядало виставу 32.000 осіб — величезне число, як на тих кілька днів, через котрі вистава була отворена а ще тим більше імпонуюче, коли зважити, що на виставу в'їздять ся люди зі всіх сторін. Та й то ще треба зазначити, що вистава і сполучений з нею першого дня злет Соколів та Січий зробило особливо на селян так глубоке вражінє, що не лиш остануть ся їм на завсїгди з памяти, але й не позістануть без дуже користного впливу під кождим взглядом. Вже тепер можна сказати, що вплив стрийскої вистави під взглядом культурним і економічним а не менше й національним есть величезний.

— **Комітет фантової льотериї** на будову санаториї учительскої повідомляє отсим інтересованих, що тягнене фантової льотериї відложено до дня 30. вересня 1910 р. а то на підставі позволеня міністерства скарбу з дня 28. серпня 1909 р. Ч. 61860. Комітет просить всіх, що мають льоси до продажи, щоби зволили і на дальше їх задержати та заняли ся дальшою їх продажию.

† **Померли:** Сергій Шпойнаровский, директор ґімназиї в Кіцмани, упокоїв ся дня 25. с. м. в 51 р. житя. В покійнім тратить буковиньска Русь одного з визначнійших синів, що своєю діяльностию причинив ся чимало до єї культурного піддвигненя. Будучи професором ц. к. II. ґімназиї в Черніівцях, дбав не лише о патріотичне вихованє підчиненої єму руськоі молодежи, але й працював над научними підручниками і его руські читанки до буковиньских середних шкіл треба признати з кождого огляду дуже удачними. Переводив також Шевченка на німецку мову. Завдяки своїм педаґоґічним здібностям став першим директором утраквістичної ґімназиї в Кіцмани, та на жаль не судилось єму довго витревати на сім становищи. Смерть забрала єго в силї віку. В. й. п.! — Іван Врецьона, емерит. учитель помер дня 27. с. м. в 75 р. житя. — Іван Шафраньский, директор школи ім. сьв. Анни у Львові, помер дня 28. с. м. — Мария з Дедеків Балицка, жінка респіц. сторожи акц., померла дня 28 с. м. в 33 р. житя.

Ціна збіжа у Львові.

дня 28 вересня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12 60	до	12·80
Жито	9·20	до	9·40
Овес	7·—	до	7·30
Ячмінь пашний	7·—	до	7·50
Ячмінь броварний	7 50	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	—·—	до	—·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	—·—	до	—·—
Конюшина біла	—·—	до	—·—
Конюшина шведска	—·—	до	—·—
Тимотка	—·—	до	—·—

Телеґрами.

Відень 29 вересня. Fremdenblatt пише: Вість подана деякими ґазетами о якімсь обниженю жадань войскових в приготовленім спільнім буджетї есть зовсім безосновна. Буджет войсковий на 1910 р. уложено остаточно на спільній конференциї міністерскій дня 18 а зміна могла тим менше наступити, що послїдна стадия кабінетової кризи на Угорщинї настала аж по тій нарадї

Константинополь 29 вересня. Порта згодила ся на заміну дотеперішних аґентий торговельних на консуляти.

Константинополь 29 вересня. „Jeni Gazetta" доносить, що в санджаку Асир у вілєтї Ємен оголошено стан облоги. Правительство приготовляє проклямацию, в котрій грозить станом облоги і строгим здушенем ворохобнї в цілім вілєтї.

Петербург 29 вересня. Ходить чутка, що на чолї аґітациї против кабінету Столипіна стоять визначні духовні, члени синоду, невдоволені з того, що Столипін позваляє думі мішати ся до справ синоду і церкви. Звістний впливовий архієрей Теофан старає ся, щоби право свободи совісти не узискала затвердженя. На чолї аґітациї в радї державній стоять Дурново і Піхно.

Петербург 29 вересня. Правиця ради державної веде енерґічну борбу з кабінетом Столипіна в справі заведеня земств в полуднево західнім краю.

Мадрид 29 вересня. Король вислав до ґенерала Маріни телеґраму, в котрій ґратулює єму і войскови славного обсадженя місцевости Селюан.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, 8^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.
З Черновець; 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·58, 6^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, 10^{12}
З Вовкова: 8·07*), 1·19, 3·26*), 9^{39}.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Вовкова: 7·27*), 1·01, 3·07*), 8^{21}
*) З Винник

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 1/7 до 30/9 5·20.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10^{10}.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{45}, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: 2^{50}, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11^{25}.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.
До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.
До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8^{29}, 11^{33}.
До Вовкова: 5^{44}*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всїх книгарнях в краю.

І. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. І. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. І. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. І. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. І. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, третє нове виданє бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруза: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. І. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Генін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедів: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і єго славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене виданє по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене виданє, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. виданє) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове виданє, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова-Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К
Др. О. Макарушка: Короткий огляд русско-українського письменства від XI.—XVIII. столїтя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, третє виданє, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с, опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвтів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хліба (з францускего), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К, опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з францускего, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).